

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 8. Augufthusban 1787.

A' Kupidó' Zászlója alatt.

Edgy Szűz, ki színlő máz nélkül szűz,
 Kinél nints idegen buja tűz;
 Szeretetemnek úgy kívánta jó jelét,
 Hogy néki szívemnek által adjam felét.
 Mellyet meg-is tselekedtem,
 Néki nyilván vallást tettem,
 Hogy e' versek szerént kedves rabja lettem.

* * *

Angyalom! úgy sérted szívem, majd meg-halok érted
 : Érted az én kebelem' égeti hév szerelem.
 Dísze személyednek, két tsillagi fénye szemednek,
 Hogy szemeimbe süttött, engemet által ütött.
 Gyenge mosolygását szádnak, 's ortzád' lobogását,
 Van tüzes ütközetem, hogy ha tekinti szemem.
 Hogy ha reád inték, 's ragyogó szemeidbe tekintek
 : Nézvén termetedet, drága tekintetedet,
 Hol ruzsellén gyúlok, hol szinte viaszba borúlok,
 A' tegzes szerelem ezt tselekedte velem.
 Tsókjaid édesek, ortzáim azokba tüzesllek;
 Így van az, a' szeretet kit veled öszve vetett.
 Hogy meg-ölelt edgyfzer kezed, azt meg-bánram ezer-
 fzer,
 Mert több bajt okozott, víg napot a' mi hozott.

Méz-ize tsózkodnak, duplás ölelése karodnak

Meg-foga, meg-kötözött gyenge szerelme között.

Szívemet el-vetted, lábam' békóba vetetted,

Útaimat ki-fzabod, mert vagyok a' te rabod.

Meg-kötözél engem, 's minthogy karikádba kerengem

Tsak tipegek topogok, bár ígyekezni fogok.

E' rabi zár nékem, nints minthogy egyéb menedékem

Angyalom! óh be bajos! sőt gyakran izbe jajos.

Bár de jajos léfzen; de helyet kebelembe ha vészzen

Edefem, én kebelem; édes ez a' szerelem.

Mert bizony úgy véljed, szívem mágnesse személyed

Von kebeledbe nagyon, 's szívem' öledbe vagyón.

Es mint a' méhek a' rófa bokort, mikor éhek

Lépdefik és kerefik; méz-eledelre lefik.

Úgy lefem ortzáid, 's azokon ragyogó violáid'

Mézre vezérl ajakad, méz folyamattya fakad.

Es ha feléd szállok; kedves rósákra talállok,

Szín mézet legelek tsókra forogva velek,

Bóldog is úgy léfzek egyedül; részt abba ha vészek,

Onnan azért remekem! részemet ad-ki nekem;

Mert ez az orvosflág a' mellyre vezérl az okosflág:

Szívem szívből vár, szívedet add ide már

Két arany olmaíd, 's velek illatozó violáid'

En velem öfzve szorisd, nyílt kebelembe borisd.

Ontani mert vért-is nem szánnék érted, azért-is

Jer kertemre kerülj, kerti mezőmre terülj

Imhól az én szívem! nem sérti te szíved' ez ívem,

Mert ha tüzet szerez-is, edgyezik azzal ez-is.

Szűz vala még a' tűz fogadom, 's tudom a' tiéd-is szűz,

Melly ha belől melegít vízfűza szeretni segít.

Edgybe meg-nyhülök mihelyen veled öfzve kerülök

Enyhítsd hát sebemet, vefs tüzeimre szemet.

Hadd velek éledjek; 's ölelő karadon melegedjek,

Szíved-is edgy szerelem hadd melegítse velem.

Sök

Sok szerető szent tsók, fok tiszta galambi kegyes szók
 Adjanak újj napokat, Jábesi bóldogokat.
 Így ha fogunk élni, 's edgymásnak ölébe henyélni
 Mómus-is azt feleli: kedveit abba leli.
 Máfok-is azt valják, e' párosodásra, ha halják;
 Jól történe biz az; párosodástok igaz.

SÍRÓ HERÁKLITUS ÁRIÁJA,

az első költ Innocentzius napján 1786. Július-
 nak 28-dikán.

Óh Jésus! ártatlan életnek példája,
 Itt nyög Felségednek edgy szegény szolgája;
 A' mint te; úgy ez-is, a' világ tsudája,
 Nézz hát-könyörülő szemekkel réája!
 Ártatlan életem került galyibába,
 Ezt nyertem, edgy világ szép roszsz Afzszonyába,
 Te vetted szegény szolgádnak nyakába:
 Segítség hát; hadd lépjek Mesterem nyomába.
 Halálra kerestett téged edgy Tanítvány,
 Engemet-is színt úgy üldözött edgynehány:
 A' mellyet, Júdásnak, a' ki nem ingovány,
 A' más világon-is méltán szemére hány,
 *) Szerelmefed, híven soha sem szeretett
 Azért, hogy másképpen boszszút nem tehetett,
 Idegen szeretők szemébe nevetett,
 — 'S néked, edes Jésus! titkon gántsot vetett.
 Ó, Királyné módra ölt volna kedvére,
 'S a' helyett szegénység égett a' körmére,
 Mert férje nem vágyott semmi piperére,
 'S azért nem-is tettek koronát fejére.

Az

*) Ecclesia judaica.

Az én Szerelmefem álnok dühöflége

Onnét áradt; hogy nem tölt-bé kevélysége,
Nem engedte férje közép fzerúsége:

Es így Kleopátra nem lehetett; 's vége!

Édes Jéhus! ámbár éltél szegénységbe:

De különös gond vólt te reád az égbe:

Uram! én sem vóltam semmi nagy szükségbe,

De telhetetlen szív vólt a' feleségbe.

Ah! Jérusálemet, szemed mért siratta?

Melly maga fegyverét gyilkos kézbe atta;

'S jegyefe felibe hóhérúl állatta,

Sőt a' gyilkos kezét maga igazgatta.

Ez előtt szájából szép szó jött, Hofánna!

De már, ha négyfelé vágnának fe' szánna,

Feszítsd-meg! feszítsd-meg! ezt hallod utánna;

Így bánt én velem-is ~~Mit~~ ^{Mit} ~~bol~~ ^{bol} ~~je~~ ^{je} ~~tzi~~ ^{tzi} ~~S~~ ^S ~~alaka~~ ^{alaka} ~~na~~ ^{na}.

Szerelmefed, magát máfokkal keltette,

Pilátust, Kajafást emberévé tette,

'S a' szent tanátsot-is lábáról le-vette;

Így osztán mind edgyik fel-állott mellette.

Az Enyim, járt útnak látná ezt az útat,

Ezen járt, 's talált-is Jósefnek ó kútat,

A' kit ártatlannok vallott, már most rútat

Mázol rá, 's ellene Contra-Marfot fútat.

Mondád; hogy a' Mátkád mástól különbözött

Sőt tsupa Liliom, a' virágok között; (Cant.)

De, tsalóka színe tsupa költsönözött,

'S feftett szépségével idegen töltözött.

Az én Liliomom árnyéka fekete,

Nékem itt a' kotzka ugyan vakot vete,

Szám 's ajakam, réá jaj! Miért nevette?

Mikor soha se' vólt előtte keltette.

Liliom! légy immár mérges farkas alma,

Ha érted eleventestemnek sír-halma

Lát-

Láttzik; legyen ég 's föld örökös síralma!
Te légy az a' ki vagy: arany alma, fízalma!
El-veszttem én, minthogy önként el-vesztettél
Feleség képibe gyilkosommá lettél,
Mert tsendes tengerről, hogy Zúgóra vettél;
Jól eveztem; még-is belé merítettél.
Óh Jépus! Galambnak mondd Jegyefedet,
Úgy írja Salaman szerelmes szívedet;
De Galamb helyett Sas tépi hív lelkedet:
Pedig hogy ebbe-is követlek Tégedet.
Ah! Jépusi szép név! arany emlékezet!
Te ellened Júdás aranyért vétkezett:
Nyomába ~~Méltó~~ tzi S ~~usana~~ érkezett,
'S házam arannyá vált: mert arra éhezett.
Így tette, egyetlen egyemet árvává,
Tsinos köntöskéjét koldús tarisznyává;
Ah! gyilkos; kit az ég készített anyává,
Hogy lettél egyetlen egyed gyilkosává?
Ártatlanságomról bizonyoságot tettél,
Söt könyhúllatással 's tsókkal elefzgettél;
De mikor Jépusnak szóval hízelkettél:
Végtére Júdással edgy falatot ettél.
Söt valamint a' Saft, a' maga tollával
Lövik-meg; úgy Te-is magam aranyával
Hartzoltál ellenem, olly Stratagémával,
Mellyet Júdás fel-nem ért fántásiával.
Óh Jépus! nagy teher feküdt vállaidon,
Tsak halál könnyített ezer kínyaidon;
Myugfzom azért, nyugfzom! hét szép fza vaidon
'S én-is hóltig megyek a' te nyomdokidon.
De már ennyi teher, fok edgy Herkulesnek,
Kivált attól a' kit véltem szerelmesnek;
Oh Jépus! légy Átlás! álj mellém felesnek;
Mert egyedül téged nézlek már kegyesnek.

Meg-

Meg-hóltál! Hadd mennek én-is föld gyomrába;
 De, mikor meg-hóltál a' Nep gyász ruhába
 Öltözött, 's a' föld-is rézketett kínnyába,
 Mert nem láthatott bünt ártatlan Urába;
 Fel-támadott tested, szép színt vett magára,
 Uram Jéhus! én se vágyok más pompára,
 Tsak hogy így keljek-fel, világ' boszszújára,
 'S így forduljon vissza szegény szolgád kára.

MÁSODIK ÁRIA.

Szökött Feleséghez trott búsult-Levél.

* Vig a' Vén Saturnus földi országában
 Volt, az Arany-idő ki-nyílt virágjában,
 Volt Astreának-is Temploma magában
 Építve, a' Pindus Hegye oldalában.
 * Vélted volna lenni tízedik Músának;
 Mert mind edgy idejük 's edgy formák valának,
 De nem tettett a' föld a' szüz Astreának,
 'S más szállást választott az égben magának.
 * De tsak ugyan búzgott szeretettel vére,
 Emlékeztvén néha régi szerelmére;
 'S mikor el-érkezett a' Nap Szüz-Jegyére
 Le-szállott a' Pindus Hegye tetejére.
 Te pedig, ki magad Astreának, 's szüznek
 Színletted, helyt adván az idegen tűznek,
 Bűdösebb pervátát kerestél a' bűznek,
 Nem tsuda hát, rólad hogy már tsúfot üsznek,
 'S hát már a' Szüz Jegyét te-is tsak el-várod?
 Vagy annál-is tovább ki-terjed határod?
 Ha tsak ugyan veszni tértél a' te károd!
 En, mintha soha sem voltam volna Párod.
 Tudom, nem Astréa marad-el mellőlem,
 Xantippe tünik-el véletlen előlem,

A' ki

A' ki kigyót békát költött én felöllem,
Tsak hogy átkozottúl el-válhasson töllem.
Óh! bár tsak ASTRÉA lenne még végtére,
Hogy a' Szűz jegyébe jöhetne ezére;
De ha idegentől posványos a' vére:
Nyöstény Szarvas-bogár! sétáljon kedvére
Lálad azért, képzelt boldogságot várván,
Ha már álnok szíved érzéketlen márván;
Meg-bélyegzett Lelked, Isten ellen járván:
Hogy hagyod ártatlan gyermekedet árván?
(A' * jele annak, hogy a' három elsőket tzelemre költsönözötték
légyenek.)

HARMADIK ÁRIA. *Ugyan arról.*

El-nevettem ugyan magam' hajdanába,
Mikor azt olvastam edgy históriába,
A' mit az ezembe juttat mostanába
A' vidám Apolló, nevető formába.
De a' nevetésnek nyögés már a' vége,
Mert az irigy Júnó' álnok mestersége
Arra vitt; hogy a' más szerentsétlensége
Enyim: 's magam vagyok magam nevettsége.
Ezt nevettem régen: hogy vólt Attikába
Eskhilus, edgy híres Poéta magába,
Kinek, bolondjába moly esvén hajába;
Pafzapotot se' kért, siető útjába.
'S a' mint meg-kopaszúlt az Eskhilus feje;
Fürtözött hajának fejrlik a' helye,
Nints fzeri se' száma, se' rendelt ideje,
Mindenkor Hóld töltét mutat a' teteje.
Edgyfzer az ebédjét mikor már meg-ette,
'S Tök-levéllel fejét bé-nem terítette,
Edgy dögöt leső fas, el-repül felette,
'S kopasz koponyáját, dög tsontnak képzette.

Edgy

Edgy Tekenös-békát, a' mint meg-körmözött,
 A' nagy koponyától lévén ösztönözött;
 El-verti; 's a' Izegény kopaszszba ütközött.
 Fel-fordúl Eskhilus élet 's halál között.

Az én fejem ugyan számat tart hajára;
 Mert még azt nem híztam molyos borotvára;
 De, az én példámon, nézd csak! vond rámára
 Edgy dög után járó-fas, beh! gonosz pára!

Kivált, ha Afzszony bört húzhat Sas fejére,
 'S minden nap más bóbát tehet retejére;
 Ásit a' Rodopé szép tzipellőjére;
 Mert az esett-hústól vitzkándozik vére.

Van edgy dög leső Sas; a' ki meg-tsúfitott,
 Feleség' képibe jól meg-kopaszított,
 'S mikor már mindenből szépen ki-puszított;
 Dögnek nézett; 's azzal homlokba hajított.

Kis Fijam, körme közt tsüggött, mint edgy laptá,
 Öt Izegénykét, töllem Házastúl el-kapta;
 'S szivetskéjét addig martzongta, harapta;
 Hogy Házát el-adta; 's magát földhöz tsapta.

Nyilván kövérebb Dög akadt a' szemébe,
 De, mikor Tekenös béka volt körmébe.
 Kár volt el-hajítani reménység fejébe:
 Nem kap az Eskhilus agya velejébe!

A' ki Karúly helyett Sast akar nevelni;
 Már itt leg-könnyebben fel-lehet azt lelteni;
 Galambot 's Gerlitzét ha talál képzelni,
 Dög kereső Sasba nem fog kedve telni!

Sas a' Sas! nints annak fűszerszám inyére;
 De a' büszhödt dögöt meg látja meszszére,
 Miólta szárnyon jár, döggel élt kedvére.
 Ezután-is attól bővüljön a' vére!

Ts. Póóts András.